Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У 28634/10
19.04.2012. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јоншаша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Борислав Борозан, адвокат из Београда, Делијска број 3, против тужене Републичке дирекције за имовину Републике Србије, ради поништаја решења број 462-00128/2010-02 од 27.09.2010. године, у предмету одузимања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.04.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је пријава број: 462-00128/2010 од 21.09.2010. године, поднета од стране тужиље, за евидентирање пријављене одузете имовине у регистар имовине као јавне електронске базе података и издавање потврде о извршеном евидентирању имовине.

У тужби, поднетој Управном суду дана 29.10.2010. године, тужиља преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа наводећи да у доношењу оспореног решења није поступљено по правилима управног поступка, тј. учињене су битне повреде правила управног поступка у вези са пропустима у

формирању и извођењу закључка у погледу чињеничног стања,као и са неправилном применом меродавних и материјално-правних прописа. Указује да се суштина те неправилне примене закона огледа у пропуштању туженог органа да правилно утврди има ли услова за разматрање тужиљине пријаве, те да се правилно процесно одреди у ситуацији ако тих услова нема. Такође је навела да је оспорено решење донето у поступку у коме се није водило рачуна о одредбама Закона о општем управном поступку, односно исто је захваћено битним повредама правила поступка, које неправилности спречавају да се његова правилност уопште испита. Истиче да је диспозитив побијаног управног акта противречан сам са собом, недовољно јасан и разумљив, у противречности је и са образложењем решења, а само образложење побијаног решења не даје довољно јасне разлоге о одлучним чињеницама којима се тужени орган руководио доносећи побијани акт, чиме је поступљено противно члану 198. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што се изреком решења пријава тужиље од 21.09.2010. године, одбија, иако то имплицира мериторно неприхватање исте, док би из образложења следило да нема процесних услова за разматрање пријаве и поступање по истој. Наводи да ако би било тачно то што је у образложењу решења од 27.09.2010. године, назначено у погледу разлога којима се руководио тужени орган, да би то водило другој правној последици, тј. одбачају пријаве због недопуштености или неблаговременост, а не одбијању исте. Такође је навела да је друга битна повреда правила управног поступка та што не постоје елементи које образложење решења мора да садржи, у смислу члана 199. став 2. ЗУП-а, будући да није наведено каква је била садржина поднетог захтева којим је поступак покренут, нити која је тачно била садржина писмених доказа који су прочитани у току доказног поступка. Ово посебно што првостепени орган као доносилац побијаног решења није навео разлоге који су били одлучни при оцени доказа, односно при одлучивању да се пријава тужиље од 21.09.2010. године, одбије, иако из разлога решења, не следи да је пријава неоснована, већ да је поднета по истеку прописаног рока. Са напред наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно

одредби члана 41. став 1. истог закона Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари произлази да је тужиља поднела пријаву одузете имовине, која је под бројем 462-000128/2010 заведена код туженог органа дана 21.09.2010. године, те да је уз пријаву одузете имовине доставила копију извода из матичне књиге рођених за пок. Б.Б., фотокопију правноснажног решења Четвртог општинског суда у Београду, Пословни број II О. 3319/04 од 16.12.2004. године и фотокопију решења НОО Књажевац Нац. број 179/1 од 06.10.1959. године. Разматрајући предметну пријаву, тужени орган је утврдио да постоје сметње за евидентирање одузете имовине и издавање потврде о извршеној евиденцији, будући да пријава није поднета у периоду од 08.06.2005. године, као дана ступања на снагу Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине, па до 30.06.2006. године, Како је у конкретном случају пријава поднета лично дана 21.09.2010. године, то се по налажењу туженог органа нису стекли законски услови да иста буде прихваћена.

Одредбом члана 6. Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине ("Службени гласник РС", број 45/05), прописано је да се пријава и члана 3. истог закона, може поднети најкасније до 30. јуна 2006. године.

По оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио пријаву број 462-00128/2010 од 21.09.2010. године, поднету од стране тужиље, за евидентирање пријављене одузете имовине у регистар имовине као јавне електронске базе података и издавање потврде о извршеном евидентирању имовине, будући да је у спроведеном поступку, без повреде правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је одлучено као у диспозитиву тог решења. Ово са разлога што је у поступку утврђено да постоје сметње за евидентирање одузете имовине и издавање потврде о извршеној евиденцији, будући да пријава тужиље није поднета у периоду од 08.06.2005. године, као дана ступања на снагу Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине па до 30.06.2006. године, а како је то прописано одредбом члана 6. истог закона, већ је иста поднета лично од стране тужиље дана 21.09.2010. године, због чега се нису стекли законски услови да иста буде прихваћена. Истеком последњег дана

рока 30.06.2006. године, наступио је губитак права подношења пријаве, евидентирања одузете имовине и издавања потврде у целини. Утврђивање преклузивног рока примерено је циљу због којег је донет закон, а то је да се у одређеном року коначно идентификује и утврди вредност одузете имовине, како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу свог решења, а што у образложењу своје одлуке I У број 256/2005 од 23.02.2006. године ("Службени гласник РС" број 27/2006), наводи и Уставни суд Републике Србије.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово са разлога што је у поступку на несумњив начин утврђено да је пријава поднета неблаговремено. Подношење пријаве одузете имовине, у смислу поменутог Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине, не представља захтев за остваривање права на повраћај одузете имовине или обештећење за исту, већ услов да се такав захтев поднесе у складу са посебним законом. Тужиљи нико не оспорава право својине као неотуђиво право сваког појединца утврђено законским прописима, а донети Закон о рестутицији одузете имовине регулише поступак за остваривање права на повраћај одузете имовине или обештећења за ту имовину, као и многобројна друга питања која се односе на ову област. Такође, у конкретном случају ради се о апсолутном и преклузивном законском року за подношење пријаве и истеком тог рока наступа губитак права подношења пријаве. Надаље, чињеница да је тужени орган диспозитивом одбио, уместо да одбаци поднету пријаву не мења закључак овог суда о неоснованости поднете тужбе у управном спору.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странка и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и

достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима,(„Службени гласник РС“, број 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.04.2012. године, 20 У 28634/10

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД